

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 56/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Davidom Vöröšom, Landererova 8, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-471/SMS-B1-2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-471/SMS-B1-2025 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 2 500 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 21. mája 2025 v čase „okolo pol 4 ráno“ viedol osobné motorové vozidlo, ktoré dostalo defekt, a tak ho sťažovateľ musel odstaviť. V tom čase sa pri ňom pristavila hliadka Mestskej polície Bratislava, ktorá následne privolala hliadku štátnej polície, na ktorú sťažovateľ dobrovoľne vyčkal (dôvod privolania inej hliadky z ústavnej sťažnosti nevyplýva, pozn.). Následne mal byť sťažovateľ bez akéhokoľvek prvotného poučenia vyzvaný k podrobeniu sa dychovej skúške. Požiadal o poučenie o jeho právach a povinnostiach, čomu však nebolo vyhovené, a v nadväznosti na odmietnutie poučenia o právach a povinnostiach sťažovateľ vykonanie dychovej skúšky odmietol. Hliadka štátnej polície ho následne obmedzila na osobnej slobode, a to opäť bez akéhokoľvek poučenia. Sťažovateľ bol eskortovaný na príslušné obvodné

oddelenie Policajného zboru. Tvrdí, že ani po príchode na toto oddelenie nebol poučený o svojich právach a povinnostiach, čoho sa znova a opakovane aktívne domáhal. Až na základe opakovaných námietok mu malo byť predložené „papierové poučenie“, avšak bez vyplneného času jeho poskytnutia, ktoré sťažovateľ odmietol podpísať a písomne vyznačil, prečo ho odmietol podpísať. Následne mu bola vykonaná osobná prehliadka, ktorá však bola ústne označená ako bezpečnostná prehliadka. Sťažovateľ sa domáhal práva kontaktovať blízku osobu alebo obhajcu, na čo mu malo byť odpovedané, že kým nezačne „kooperovať“, príslušníci Policajného zboru s ním nebudú vôbec komunikovať. Po dopyte mal byť na odôvodnenosť takéhoto postup spútaný, a to tak, že mal mať ruku pripútanú k nohe lavice, na ktorej sedel. Sťažovateľovi mali byť putá zložené po 6.00 h. Sťažovateľ bol následne vypočutý, poučený a bola u neho vykonaná dychová skúška s negatívnym výsledkom. Bolo mu vznesené obvinenie a bol prepustený na slobodu (z ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, kedy presne bol sťažovateľ prepustený zo zadržania na slobodu a ani dôvod, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že aj keď u neho síce existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu ohrozenia po vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, ale neboli u neho splnené ďalšie podmienky na postup podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, keďže zasahujúci policajti nemali žiaden záujem ho stotožniť, nepokúsil sa z miesta činu utiecť a dôkazy, ktoré bolo potrebné zaistiť (vypočutie príslušnej policajnej hliadky, zaistenie kamerového záznamu), boli úplne mimo sféru jeho vplyvu. Navyše, pokiaľ ide o prípadnú obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, tak tu bolo možné uvažovať pravdepodobne iba o (ďalšom) odmietnutí dychovej skúšky. Ak by mu ale bolo potrebné zabrániť v páchaní ďalšej trestnej činnosti, teda vedeniu osobného motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, to bolo možné dosiahnuť menej invazívnymi prostriedkami, ako napr. odňatím kľúčov od tohto vozidla, alebo zaistením predmetného vozidla technickým prostriedkom brániacim v odjazde. V jeho prípade neexistoval dôvod na prevzatie do zadržania procesným policajtom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, keďže v jeho veci nebol v pláne postup podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. skrátené vyšetrovanie) a v zápisnici o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby spísanej 21. mája 2025 o 6.50 h bol ako dôvod prevzatia do zadržania uvedený väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda tzv. preventívna väzba.

4. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že do jeho slobody pohybu bolo zo strany príslušníkov Policajného zboru zasiahnuté na „značne dlhú dobu“.

5. Napokon v jeho prípade navyše nebola dodržaná lehota „ihneď“, resp. „bez meškania“ byť oboznámený s dôvodmi zadržania a s podstatou a rozsahom podozrenia voči jeho osobe. Tieto dôvody mu v skutočnosti mali byť oznámené až pri jeho výsluchu o 11.30 h, teda až takmer 5 hodín po jeho zadržaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľovho práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c),

ods. 2 dohovoru postupom okresného riaditeľstva PZ v napadnutom konaní, a to v súvislosti s jeho zadržaním po tom, čo sa odmietol podrobiť dychovej skúške.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv a poukazuje na viaceré dokumenty, na podklade ktorých malo byť do jeho práv zasiahnuté, resp. ktoré majú preukazovať neústavnosť tohto zásahu (zápisnica o jeho zadržaní, „papierové poučenie“ a ďalšie). Sťažovateľ, ktorý je pred ústavným kvalifikovane právne zastúpený (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), však kópiu predmetných dokumentov ústavnému súdu vôbec nepredložil (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Navyše, argumentuje v prospech porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 dohovoru (pričom v odôvodnení ústavnej sťažnosti poukazuje na porušenie základného práva na slobodu pohybu, pozn.) alternatívnymi spôsobmi, a to že mu je na jednej strane zrejmé, že zásah do jeho práv bol odôvodnený zabránením v pokračovaní v páchaní trestnej činnosti, avšak ten sa mohol dosiahnuť aj menej invazívnym spôsobom (napr. zadržanie kľúčov od osobného motorového vozidla), a na druhej strane, že v jeho veci vôbec neprichádzalo do úvahy pokračovanie v trestnej činnosti, a ak áno, tak jedine v ďalšom nepodrobení sa dychovej skúške. Sťažovateľ ďalej na podporu svojej argumentácie poukazuje predovšetkým na závery nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 337/2020 (nález publikovaný v Zbierke náleзов a uznesení ústavného súdu pod č. 26/2024), ktorý sa týkal obmedzenia osobnej slobody na podklade tzv. skráteného vyšetovania. Takýto postup však u sťažovateľa podľa jeho vlastných slov „nemal byť v pláne“, pričom v označenej veci I. ÚS 337/2020 bol tamojší sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode práve z dôvodu vedenia tzv. skráteného vyšetovania, a to na takmer 4 dni (u sťažovateľa v tejto veci išlo podľa všetkého o jednotky hodín, čo by vysvetľovalo jeho argumentáciu obmedzením „iba“ slobody pohybu). Okrem toho práve postup spočívajúci v prepustení osoby zo zadržania po podrobení sa dychovej skúške s negatívnym výsledkom, teda postup, ktorý mal byť podľa všetkého aplikovaný práve vo veci tohto sťažovateľa, ústavný súd považoval v označenom náleze za šetrnejší k základnému právu na osobnú slobodu (pozri bod 95 označeného nálezu), čo však sťažovateľ v rámci svojej argumentácie označeným nálehom žiadnym spôsobom nereflektoval. Sťažovateľ taktiež tvrdí, že v podstate neporozumel následkom odmietnutia podrobiť sa dychovej skúške, o ktorých bol podľa obsahu ústavnej sťažnosti poučený, a takýto materiálny zásah do svojich práv namieta navyše v situácii, keď on sám má právnické vzdelanie.

9. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti, a to nielen pokiaľ ide o predloženie relevantných dokumentov (kópie zápisníc, na podklade ktorých malo byť zasiahnuté do práv sťažovateľa a kópie iných písomností, na ktorých obsah sťažovateľ odkazuje), ale aj vo vzťahu k náležitému opisu skutkových okolností

a predovšetkým vo vzťahu k uvedeniu relevantnej (a vnútorne nerozpornej) právnej argumentácie [§ 123 ods. 1 písm. d), ods. 3 zákona o ústavnom súde].

10. Ústavný súd stabilne judikuje, že ak sa nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (relevantné odôvodnenie), ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýva na odstránenie tohto nedostatku jeho ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, IV. ÚS 483/2024, II. ÚS 245/2025).

11. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že konanie o ústavnej sťažnosti nemá charakter nesporového konania a nie je ovládané vyhľadávacou zásadou, ale striktne prejednacou zásadou, v dôsledku čoho ústavný súd sám iniciatívne neprehodnocuje arbitrárnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, prípadne jeho postupu, ale postupuje výlučne na podklade obsahového návrhu (námiatok v ňom obsiahnutých) na začatie konania, ktorý je mu predložený sťažovateľom, ktorý musí byť zastúpený právnym zástupcom (IV. ÚS 452/2024, II. ÚS 150/2025).

12. Vzhľadom na všetko už uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu